

Zaina Qazzaz

Estudiant palestina de Gaza i veu activa per denunciar l'impacte de la guerra en el poble palestí.

“La reconciliació és impossible”

Zaina Qazzaz, de 23 anys, és una estudiant gaziana de Periodisme del programa UB Refugi de la Universitat de Barcelona (UB). Des de novembre de 2024 resideix a Barcelona, on es forma en la professió dels seus somnis i, per a integrar-se, s'esforça a aprendre català. Encara que se sent afortunada, reconeix que no deixa de pensar en Gaza, on resideixen la seva família i els seus amics, i per tant una vida partida i marcada per l'ocupació israeliana.

Fins als 17 anys, la Zaina va viure en Ciutat de Gaza, en el barri de Tal al-Hawa, prop del conegut al-Rimal. De mare consultora en l'àmbit del desenvolupament humà i pare advocat relacionat amb l'Autoritat Palestina, Zaina va tenir una infància condicionada pel conflicte. Malgrat això, va gaudir del col·legi, dels amics i de la platja. Una vida aparentment normal que, realment, com a presó a l'aire lliure que és el territori de Gaza, no ho era. “De nena no sabia el que significava una vida normal perquè vivia a Gaza”, reconeix ara.

Malgrat tenir més oportunitats que altres gazians, el camí de la Zaina no ha estat senzill, ha estat marcat sempre per l'ocupació israeliana i la seva identitat gaziana. El seu somni era estudiar a Cisjordània. I ho va aconseguir, convertint-se en la primera gaziana a fer-ho en cinc anys. “Imagina lo difícil que és. Has d'aconseguir molts permisos, i cal pagar molts diners. La meua família va començar a gestionar els documents tres anys abans de la meua sortida”, recorda, sobre les traves burocràtiques. “Al final, vaig aconseguir la frontera després de tres intents fallits en els quals em van

denegar l'entrada. Vaig ser a Cisjordània amb un permís de tres mesos i vaig estar en situació irregular durant cinc anys”, afegeix. Malgrat els problemes de mobilitat a causa de la seva situació il·legal, alguna cosa que limitava les seves pràctiques sobre el terreny, Zaina va poder cursar Periodisme.

“Recordo que, a vegades, els israelians venien a la universitat i les meves amigues m'amagaven, com si estigués fent una cosa dolenta. Gaza i Cisjordània estan ambues a Palestina, però és molt difícil moure's entre elles”, exemplifica la jove, que va haver de renunciar a tornar a la seva llar durant tres anys per a poder cursar la beca UB Refugi. Una vegada a Catalunya, aquesta jove, que ha participat en un documental de 3Cat sobre estudiants palestines, es mostra agraïda pel suport popular a Palestina en les universitats i els carrers catalans.

Com moltes altres persones, Zaina s'enfronta a l'Estat israelià, que és antidemocràtic amb la població àrab o palestina. Els tres anys que, suposadament, estarà fora de Palestina podrien ser en realitat més: com la situació no deixi de deteriorar-se, podria ser tota una vida. Depèn de les oportunitats, les mateixes que l'ocupació nega a la població en Palestina. De moment, la Zaina col·labora amb el diari *eldiario.es* i considera el periodisme com una forma de resistència i viu en una residència a Barcelona on la mar li retorna un tros de Gaza.

El 'Gran Israel' i el genocidi a Gaza

El 7 d'octubre de 2023 l'organització palestina Hamàs va atacar un festival israelià de música electrònica en territoris ocupats. Des de llavors, malgrat l'acord de pau signat a l'octubre de 2025, Israel bombardeja indiscriminadament a la població de Gaza. Almenys 69.000 persones han mort, segons les autoritats de l'enclavament palestí. D'elles, més de 19.000 són nens i nenes. Aquests atacs no tenen justificació possible i constitueixen un genocidi, com no deixa de repetir la relatora especial de l'ONU sobre la situació dels drets humans en els territoris palestins ocupats, Francesca Albanese. O com a mínim són crims de lesa humanitat, raó per la qual la Cort Penal Internacional ha emès una ordre d'arrest del primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu. No obstant això, aquestes mostres de justícia de res serveixen quan Occident és connivent amb l'objectiu històric israelià: que tots els àrabs musulmans

abandonin Palestina, per a així instaurar el 'Gran Israel', que també inclouria territoris de Síria i el Líban.

Israel va néixer com a país en 1948 en els territoris que havien estat part de l'Imperi otomà i que van estar durant dècades sota protectorat britànic. Va ser a les illes britàniques on el sionisme es va conjurar per a conquerir la seva terra promesa. Per a això, calia enviar colons i expulsar a la majoria àrab musulmana. Així, la mil·lenària comunitat àrab jueva de Palestina es va diluir entre colons europeus i russos que van conrear el desert o van aixecar ciutats com Tel Aviv. Van arribar més i més colons que, amb el temps, protagonitzarien accions subversives armades contra àrabs i britànics a la recerca d'un estat propi. Després de la Segona Guerra Mundial, en 1948, la comunitat internacional va reconèixer Israel. Va ser llavors quan va començar l'ocupació més feroç, els enfrontaments entre musulmans i jueus que van portar a la Nakba, l'expulsió de més de 700.000 palestins de les seves llars, i a guerres en les quals sempre venceria Israel.

Encara que la comunitat internacional oficialment aposta per la solució dels dos Estats, un jueu i un altre musulmà, Israel no ha fet més que torpedinar qualsevol acord, com el que es prometia possible amb Yasser Arafat a la fi del segle XX. Ara, Israel assegura que s'annexionarà nous territoris a Cisjordània. Un pas més per a expulsar a la població àrab, que no té cabuda en el seu projecte de país homogeni.

Amb aquest objectiu, Israel porta dècades assetjant a la població palestina i ocupant els seus territoris. La tàctica es divideix en dues en Palestina. A Gaza, utilitzant l'excusa de Hamàs, cada cert temps es duu a terme una ofensiva en la qual es destrueixen els avanços de la població. El genocidi actual és un pas més. A Cisjordània, en canvi, l'ocupació és menys explosiva però més constant. Els palestins pateixen atacs diàriament, com reflecteix amb mestratge la oscaritzada *No Other Land*, que no els deixen prosperar. A cada avanç, li segueix un atac de colons impunes que forcen a les persones a fugir. En tots dos casos, tant a Gaza com a Cisjordània, la vida és un tornar a començar constant que és desesperançador.

Entrevista

Gaza és el lloc del món més perillós per a informar. Dels 129 periodistes assassinats en 2025, dos terços van morir a causa dels atacs d'Israel. Per què va decidir estudiar Periodisme i què va opinar la seva família quan li ho va comunicar?

Els meus pares em van permetre triar els meus estudis. La meua mare és artista i volia que estudiés art, i el meu pare volia que fes una cosa relacionada amb la informàtica. Vaig estudiar informàtica durant un any, però no em motivava. En aquest moment, hi havia una periodista [d'Al-Jazeera] anomenada Shireen Abu Akleh. Israel li va disparar al cap mentre estava informant en el camp de refugiats de Jenín. Després d'això, vaig cridar als meus pares per a dir-los que volia canviar de carrera i vaig començar Periodisme. Sento que ha estat la millor decisió que he pres en la meua vida. Vaig estudiar tres anys i mig en la Universitat de Birzeit. Encara recordo una vegada que, en un camp de refugiats a Cisjordània, al qual van venir els soldats i en el qual estava entrevistant una família, persones que no em coneixien de res em van acollir a la seva casa durant un dia. Els vaig explicar que estava en una situació irregular i que els israelians no podien detenir-me, i em van acollir.

Ha perdut als seus avis i a un oncle durant el genocidi a Gaza. Com marca la vida de les persones la violència constant que Gaza sofreix des de fa 80 anys?

Vaig viure a Gaza durant 17 anys, i en aquest temps vaig patir cinc guerres. Aquest genocidi és diferent, però recordo especialment la guerra de 2014. Va ser molt difícil per a tots a Gaza. Quan has de deixar-ho tot en només cinc minuts... Aquest sentiment és difícil de suportar per a qualsevol persona. Ara, [per l'ofensiva des del 7 d'octubre] aquesta situació sembla més fàcil. Però no ho és: a Gaza tenim electricitat quatre hores al dia, i a vegades internet només una. És com estar aïllats del món. Tot es torna més difícil. Per exemple, enviar diners; i per això hi ha formes de pagament alternatives com les monedes virtuals. Però no es tracta només d'electricitat, menjar o aigua; hi ha una cosa més important: la sensació de seguretat, de sentir que a la teva família no li passarà res. Perquè potser tu estàs en un lloc segur, però potser ells no. Els meus avis vivien prop de la Creu Roja. Els van bombardejar i no vam poder treure els seus cossos d'entre els enderrocs fins a una setmana després. Quan parlem amb els bombers, ens van dir que la prioritat era salvar a les persones amb vida, no a les que ja havien mort. I això va ser extremadament dur.

Entens per què Israel actua amb aquesta falta d'humanitat?

Ningú va poder imaginar aquesta falta d'humanitat d'Israel. L'exèrcit israelià fa el possible per a dificultar les nostres vides. Tot allí és una lluita constant.

A més de la Junta de Pau de Trump, Israel vol reconstruir Gaza per a atreure a turistes a l'anomenada ribera de Gaza. Què pensa sobre aquests projectes i quin paper exercirà la població gazatí?

La gent arriba a un punt en el qual sent que ja no pot fer res. No pot viure. Han perdut tres anys de les seves vides. Així que volen fer els seus projectes, perquè ho han perdut tot: les seves llars, els seus éssers estimats. No obstant això, aquests projectes que veiem en les notícies no es duren a terme tan aviat com diuen. Ara sembla que hi ha persones preparades per a reconstruir Gaza quan Trump prengui la decisió, però moltíssimes vegades s'ha parlat d'això i res ha succeït.

La solució de dos Estats sembla més allunyada que mai. Quin futur li espera a Palestina?

Desafortunadament, sento que la gent a Gaza acabarà per adaptar-se a la vida que té ara. Voldria afegir que la migració no és la solució. Després de cada guerra, es va parlar de reconstruir Gaza, però res ha succeït. A més, ens enfrontem a tres forces de control: la divisió interna, Trump i l'exèrcit israelià. Al final, la gent s'adapta a la vida. Per exemple, durant el Ramadà, les persones sense llar mengen al carrer, i, per desgràcia, fins i tot això ha començat a veure's com a normal. Em temo que, un dia, fins i tot es consideri normal el no menjar. No obstant això, la guerra no és una cosa amb la qual es pugui conviure o al que una persona pugui adaptar-se.

Israel intenta mostrar a Hamàs com a grup terrorista. No és tan simple: Hamas va vèncer en les últimes eleccions celebrades a Gaza en 2006 i, encara que és acusat de conservadorisme religiós, compta amb el suport de la població. Què significa Hamas per a la gent de Gaza?

Tenia uns cinc anys, estava en primer grau a l'escola, quan vaig escoltar per primera vegada què significava Hamàs. Estava a casa; el meu pare i el seu amic estaven esmorzant, i de sobte va arribar gent. El meu pare treballava per a les autoritats palestines, i aquestes persones, que eren de Hamàs, li van llevar la roba, li van tancar els ulls i se'l van emportar. El van mantenir a la presó durant dies, sense cap motiu. El meu pare no és una persona polititzada, però és advocat de l'Autoritat Palestina (AP). Aquesta va ser la primera vegada que vaig entendre què significava Hamàs. No obstant això, com a gaziana, no puc dir que siguin terroristes. Està l'ocupació, i està Hamàs.

Eren l'autoritat a Gaza.

Sí. L'AP no resulta atractiva per a les persones.

L'AP controla Cisjordània i aposta per una solució dialogada. Per això, és vista com a col·laboradora d'Israel.

Així és. En la pel·lícula La veu de Hind Rajab es veu com les autoritats palestines realitzen una coordinació de seguretat amb l'exèrcit israelià. Treballen junts. Tots ho fan. Un altre exemple, de la vida real: hi ha alguns estudiants polititzats que han estat identificats per les autoritats palestines i que, més tard, per 'casualitat', han estat arrestats per l'exèrcit israelià. Quina coincidència!

La societat israeliana no ha condemnat el genocidi. És possible la reconciliació entre les comunitats palestina i israeliana?

No, la reconciliació és impossible. Abans del 7 d'octubre, podria haver esperat algun tipus de coexistència sota el marc de la solució dels dos estats. Però ara com ara, és impossible.

Igual que la Unió Europea i els Estats Units, la majoria dels països àrabs fan costat a Israel. Què opina de la seva posició?

Els governs àrabs no ens estan ajudant. Quan la gent va intentar fugir de la guerra, el pas fronterer entre Gaza i Egipte es va mantenir tancat, i no van permetre a ningú entrar. Diplomàticament, això es va presentar com una postura positiva d'Egipte per a prevenir el desplaçament [de gazians], però en realitat, van abandonar el territori de Gaza, sense cap mena d'humanitat. Parlem només d'ajuda humanitària, no és una cosa impossible, però ni això van fer. L'Àràbia Saudita, Egipte o Jordània, tots ells podrien fer més per a ajudar al poble gazià.